

слънцето; ала тя въ това сжщо време са върти още и около себѣ си. . .“ — „Какъ може това да бжде? Нема може нѣщо да са върти само около себѣ си?“ — „А нема ти никога не си са въртѣлъ на единъ кракъ?“ — „А нема и земята може така сжщо да са върти?“ — „Така, ами какъ.“ — „Ами какъ тя може да прави въ едно исто време двѣ работи? Ако са тя върти, то не може и да върви напредъ; а ако върви, то не може да са върти.“ — „А защо да не може? Видѣлъ ли си ти какъ играятъ френско хоро?“ — „Видѣлъ сжмѣ. Мжже и жени два по два са въртатъ насамъ-ната-такъ.“ — „А ако си видѣлъ, то и знаешъ, че тие като играятъ, въртатъ са и около себѣ си; а въ това сжщо време припкатъ и по стаята. Видишъ ли сега, че може човѣкъ да работи двѣ работи?“ — „Ехъ, да го земе дяволътъ! И наистина сичкото това е така. Хайде да земеме и, друго: една препеляшка или единъ орѣхъ когато ги завъртишъ, то тие и около себѣ си са въртатъ и по стаята припкатъ.“ — „Така е зеръ! На, земи ти една свѣщъ, тури я на одарѣтъ по срѣдъ стаята, и нека около тая свѣщъ да играятъ френско хоро или да са тѣркаля твоиятъ орѣхъ. Ето ти тебе слънце и земя. Слънцето, като свѣщъта, ще да стои на едно мѣсто; а земята, като орѣхътъ, ще да са върти около него; а въ това сжщо време и то ще да са върти около себѣ си. А когато са то върти около себѣ си, то ще да обжрща камъ слънцето ту едната своя страна, ту другата, и отъ това ще да бжде день и нощъ.“ — „Така е, така е, така е! Сичкото това е така, както ми вие казахте! Ко-